

z čehož patrně, že samo cí. nařízení vyhražuje zvláštní rozhodnutí, zda je samo právo na dávku sporné. O tom, který úřad má v takovém případě rozhodnouti, není v nařízení tom ničeho stanoveno. Poněvadž dle § 1 i. n. soudům přísluší rozhodovati pouze o nárocích soukromoprávních, je rozhodnouti spornou otázku, zda zažalovaný nárok je povahy soukromoprávní, či veřejnoprávní. Podle žaloby, jejího doplnění a výměřův a intimátu okresní školní rady v S., jichž žalující se dovolává, je patrné, že jde o naturální dávku palivového dříví k vytápění školních místností. Je tedy účelem této dávky příspěvek na umožnění školního veřejného vyučování, tedy příspěvek k účelu veřejnému, z čehož jasně plyne, že jde o nárok veřejnoprávní a nikoli soukromoprávní, není též soukromoprávního subjektu, jemuž by sporná dávka byla k prospěchu. Jde-li však o nárok veřejnoprávní, nejsou soudy povolány, o něm rozhodovati, nýbrž úřady správní. Na tom ničeho nemění, že žalující strana opírá svůj nárok o soukromoprávní vydržení, neboť nemůže o přípustnosti pořadu práva rozhodovati obal, v nějž žalobce svůj nárok kryje, nýbrž samo jádro věci.

Čís. 2089.

Knihovní soud musí na prostý návrh Státního pozemkového úřadu poznámku záboru povolit, nevyšetřuje, zda-li nemovitosti jsou skutečně ve stavu zabranosti.

Ustanovení § 130 knihov. zák. platí též o rekursu proti srovnalým rozhodnutím o poznámce záboru.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, R I 1410/22.)

Knihovní (zemskodeskový) soud povolil k žádosti Státního pozemkového úřadu poznámku. Rekursní soud usnesení potvrdil. Dovolací stížnost do usnesení rekursního soudu soud první stolice odmítl jako nepřípustnou dle § 130 knih. zák. Rekursní soud potvrdil odmítající usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Správně užily tu nižší stolice předpisu § 130 knih. zák. Výjimka by byla ve smyslu rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu, jichž se stěžovatelé dovolávali (Manz. knihovní zákon, vyd. 1909 čís. 4 k § 130) jen tehdy, kdyby věc vyříditi bylo podle nějakého jiného zákona a tento by dovolací rekurs proti souhlasným rozhodnutím připouštěl, tedy na př. kdyby šlo o rozhodnutí nějaké otázky, která se řeší nesporným řízením, takže by měl místo § 16 nesp. říz. Tomu však v tomto případě tak není, neboť nemůže vzhledem ku znění § 16 zák., § 8 nař. vlády ze dne 9. ledna 1920, čís. 61 sb. z. a n. a § 7 čís. 1 zák. o poz. úř., býti o tom pochyby, že knihovní soud musí poznámku záboru povolit, jakmile je tu příslušný návrh Státního pozemkového úřadu, a nemůže nikterak vyšetřovati otázku, zdali ty které nemovitosti skutečně ve stavu zabranosti jsou, nevyžaduje zákon ani aby Státní pozemkový úřad doložil návrh svůj ně-

jakou listinou. t. j. výkazem o okolnostech, jež zabranost zakládají, ani, aby aspoň v návrhu skutečnosti ty udal, nýbrž vyžaduje právě a pouze jen návrh. Dle toho běží pak jen o vyřízení této knihovní žádosti a mají místo předpisy knih. zákona a tedy i § 130.

Čís. 2090.

Byl-li výběr zboží ponechán slušnému uvážení prodatele, jest kupitel vázán prodatelovým výběrem, pokud se stal v rámci nabídky a hověl zásadám poctivého obchodu. Cena nemusí býti určena, stačí, byla-li určitelná. Bylo-li určení její ponecháno prodateli, nesmí účtovat cenu přemrštěnou.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv I 521/22.)

Dopisem ze dne 3. dubna 1920 oznámil žalobce žalovanému, že by mu mohl dodati větší soupravu broušeného zboží, z něhož jmenoval několik druhů, a žádal o zprávu, zda si žalovaný přeje seznam tohoto zboží či zda je dá svým zástupcem prohlédnouti. Žalovaný dopisem ze dne 6. dubna 1920 odpověděl, že žádá, by žalobce hotové zboží zabalil a mu zaslal, dodávaje, že očekává jeho fakturu. Žalobce zaslal 8. dubna 1920 žalovanému účet s udáním jednotlivých cen a 9. dubna 1920 zboží, jež si žalovaný vyzvedl 17. dubna 1920. Dopisem ze dne 21. dubna 1921 sdělil žalovaný žalobci, že mu dává zboží k dispozici, ježto ceny jsou nepřiměřeně vysoké a zboží není bezvadné. Proti žalobě na zaplacení kupní ceny namítl žalovaný, že kupní smlouva nebyla dojednána, že požadované ceny jsou nepřiměřeně vysoké a že zboží jest vadné. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: I při koupích obchodních platí dle čl. 337 obch. zák. a § 1054 obč. zák. zásada, že lze koupiti teprve tehdy pokládati za ujednanou, když se strany o ceně zboží dohodly. Není sice třeba, by tato dohoda se stala výslovně a lze takové ujednání dle čl. 278 obch. zák. a § 863 obč. zák. i tehdy pokládati za učiněné, když jsou tu okolnosti, z nichž zřejmo, že se strany dohodly o oněch kusech, jež jsou rozhodny pro určení množství, jakosti a ceny zboží. Žalovaný neodmítl sice dopisem ze dne 21. dubna 1920 přijetí zboží proto, že nepokládá koupi za uzavřenou, nýbrž odmítl je z důvodu, že nesouhlasil s jakostí a cenou zasláného zboží. Jest však předem zkoumati, zda žalovaný v tomto případě pro sebe závaznou smlouvu již byl ujednal. Na to jest odpověděti záporně. Žalobce uvedl sice ve své písemné nabídce ze dne 3. dubna 1920, že může dodati větší množství broušeného zboží, že by to bylo několik podjímaných talířů, jemně umělecky broušených, křišťálových talířů s talířky a šálků podjímaných, pak několik zelených sklenic a misek k vypláchnutí hreznů atd., a že ho žalovaný vyzval, aby hotové zboží odeslal. Odvolací soud připojuje se k názoru soudu prvního, že údaje v dopisu ze dne 3. dubna 1920 a v lístku nestačí, aby se na základě jich mohlo za to míti, že byla ujednána určitá kupní smlouva. Žalovaný uzavřel dosud se žalobcem jen jeden obchod v ceně 3024 K. Zboží zasláné obsahovalo 150 kusu křišťálového zboží v ceně 30.980 K. Výraz »větší množství« neopravňovalo, by bylo předpokládáno takové množství křišťálového zboží, to tím méně, přihlíží-li se k obchodu dřívějšímu.